

det skattefrie Minimum. Synker Pengeværdien, og stiger Lønninger og Vederlag af enhver Art, forøges jo Skatteydernes Tal meget betydeligt. Synker Lønningerne, eller forøges Fradragene, formindskes Antallet. Det er jo tydeligt, at en væsentlig Forøgelse af Antallet af de Personer, hvis Indkomst inddrages under Ansættelsen, vil bevirke en tilsyneladende Formindskelse af Skattetrykket i saadanne Aar, hvor det sker. Men det er kun ganske tilsyneladende. Skulde noget lægges til Grund, skulde det være Nationalindtægten. Men selv da vilde det variere. For det første er det meget vanskeligt at gribe Nationalindtægten, og dernæst vil det selv da blive vildledende, idet den samlede Indkomstforøgelse ingenlunde er et Udtryk for en Forøgelse af Skatteevnen. Den ansatte Indkomst for 1919, ca. 3 600 Mill. Kr., er steget til ca. 4 Milliarder i 1920, og dog sank Udbyttet af Indkomstkatten i 1919—20 fra 133 til 131 Millioner, skønt Skattelovene i det væsentlige var uændrede. Grunden var den, at der var sket en Forskydning bort fra de større Indtægter ned mod de mindre. Indtægter over 20 000 Kr., som i 1918 udgjorde 1½ pCt. af samtlige Ansættelser, sank til 1,1 i 1920 og helt ned til 0,7 i 1921. Altsaa i disse Aar er Procentdelen af Indtægter over 20 000 Kr. formindsket med over Halvdelen. Hvad Betydning dette har for Skatteudbyttet, naar man har en stærkt stigende Skatteskala som vi, vil jo enhver kunne forstaa. Derfor glipper dette Grundlag i meget høj Grad. Desuden ser jeg ikke, hvor det ærede Medlem vil hen med det politisk — naturligvis havde han en politisk Hensigt dermed — som sædvanlig at bebrejde denne Regering alle mulige baade Begaaelser- og Undladelsessynder. Her skulde det være dette, at i 1920, hvor Skattebyrden efter det ærede Medlems Berægnings havde været saa uforholdsmæssig lav, havde vi ikke sørget for at paalægge nye Skatter. Nu gad jeg egentlig vidst, hvorledes vi var blevet modtaget, ikke mindst af det ærede Medlem og hans Parti, hvis vi allerede i Aaret 1920, inden der endnu viste sig noget Tegn til Svigten af Indkomstkatten, var kommet med en Bunke nye Skatter. Vi havde ganske sikkert ikke andet at gøre end at forny de midlertidige Skattelove, som var givet under den

radikale Regering. Og selv om vi i Efteraaret 1920 — thi før kunde vel selv ikke det ærede Medlems Fantasi forestille sig, at man skulde have rejst en stor Skattedebat — havde fremsat nye Skattelovforslag, havde de ikke faaet væsentlig Betydning for 1920.

Jeg vil dernæst sige til det ærede Medlem angaaende hans Udtalelser om de 40 Mill. Kr. Præferenceaktier, at han har noget skiftet Taktik i dette Spørgsmaal. Han begyndte jo med at sige, at det var saa ganske uforsvarligt at opføre Værdier, der ikke var reelle, og da jeg saa paaviste, at det havde fundet Sted i høj Grad f. Eks. ved Opførelsen af Reservefondens Værdier ogsaa under det radikale Ministerium, blev det til, at Dødssynden skulde ligge i, at det var under Kassebeholdningen. Jeg har selv ofte gjort opmærksom paa — jeg tror ikke, der er nogen, der har gjort det saa ofte og saa indtrængende som jeg — Forskellen mellem den likvide Del af Kassebeholdningen og den ikke-likvide Del, og jeg har ogsaa gjort opmærksom paa, at der i den ikke-likvide Del er Poster, om hvilke det er tvivlsomt, om de overhovedet kommer ind. Nu kan man jo sige, at dette er ikke i fuld Overensstemmelse med det Program, som blev opstillet af Finanskommissionen i 1910—11 med Hensyn til Kassebeholdningens Indhold, og det er ganske rigtigt. Men dette Program har egentlig aldrig kunnet sættes fuldt i Kraft. Det kunde selvfølgelig ikke sættes i Kraft paa en Studs, de Forhold, der stred mod Finanskommissionens Plan, maatte afvikles efterhaanden. Den Afvikling var ogsaa begyndt og vilde sikkert ogsaa være blevet fortsat under den radikale Regering, men Krigsforholdene bevirkede jo, at adskiligt af den Art maatte lægges til Side, hvad der ikke kan bebrejdes nogen, saa dette Program er i sin Renhed ikke nogen Sinde blevet gennemført. Men hvad Opførelsesmaaden angaar, er den ganske den samme og har ogsaa været det under den radikale Regering for Kassebeholdningen som for Reservefonden. F. Eks. naar vi tager de Papirer, jeg nævnte under Reservefonden, er Regelen den, som jeg skal gentage, at unoterede Værdipapirer opføres til Pari, Værdipapirer, der har Notering, men for hvilke Noteringen er ophørt, opføres til den sidste Kurs, inden Noteringen ophørte. Ganske den samme Re-